

BOHATÝ
VLIVNÝ
SEXY
JE TO...

CHLAP SNŮ

— SEXY ROMANTICKÁ KOMEDIE —

KIM JONES

CHLAP SNŮ

Copyright © 2018 by Kim Jones

Všchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Olga Fišnerová, 2021

Cover © Adéla Korbelářová, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1508-4 (pdf)

CHLAP SNŮ

KIM JONES

1

Ani ve snu by mě nenapadlo, že někdy poběžím po chodníku s ještě teplým psím lejnem v ruce a s jedním pěkně rychlým zlatým retrívrem a jeho vytočeným páníčkem v patách.

Lidé v Chicagu berou všechno až moc vážně.

Co za idiota rozhodlo o tom, že by si lidé měli zvyknout uklízet po svých psech? V parcích tady mají dokonce igelitové sáčky zdarma nastrkané v takových těch dávkovačích s obrázkem vlčáka, který v zubech drží pytlík plný vlastních výkalů.

V mém rodném městečku Mt. Olive ve státě Mississippi jsou psí hovna všem ukradená. Pokud do nějakého náhodu šlápnete, prostě budete botu tak dlouho otírat o trávu, dokud nebude jakž takž čistá. Když vejdete do obchodu a lidé začnou ohrnovat nos a říkat: „Někdo tu něco vyšláp,“ přirozenou reakcí je, že si všichni začnou kontrolovat podrážky. Oběť má pak povinnost přiznat se a říct: „Jo, to jsem já.“ Ostatní jenom přikývnu a ukážou na nejbližší trávník.

Právě teď se mi můj domov zdá tisíce kilometrů daleko.

Vyhnu se parkovacím hodinám a málem sejmu nějakou paní s kočárkem. „Promiňte!“ zvednu ruce a pozpátku pokračuju v poklusu, zatímco se ženě omlouvám. Zlostně se na mě podívá a pak se skloní a rozepne zip přední clony

boudičky, aby zkontrolovala dítě uvnitř. Cítím se fakt příšerně – jen do chvíle, než ke mně z kočárku natáhne krk malá čivava omotaná dětskou přikrývkou.

To si snad děláš srandu...

Blbý Chicago.

Blbej pes.

Blbý lejno.

Blbej Luke Duchanan.

Od toho průšvihů v supermarketu a mého následného kurzu ovládání vzteku uplynul už rok. Ale hlas svého kouče slyším v hlavě pokaždé, když mě něco vytočí.

„Milá zlatá Penelope, nikdo kromě tebe nemůže za to, že ses do téhle situace dostala. Zkus se zamyslet nad tím, co jsi udělala, že ses v ní ocitla.“

Jasně. Tak do toho.

Když byla moje nejlepší kámoška na stáži v Chicagu, zamilovala se do Lukea Duchanana. O šest měsíců později jí zlomil srdce, když ho uviděla strkat ptáka do zadku jiné ženské. Přestěhovala se zpátky do Mississippi. Ke mně. A poslední dva týdny jsem ji musela poslouchat brečet, fňukat a kňourat a sledovat ji, jak mi postupně vychlastala všechno víno.

Takže když mi řekla, že má Luke panickou hrůzu ze psích exkrementů, moje mise byla jasná. Nejdřív si dobít kreditku. Pak letět do Chicaga během toho největšího uragánu, který kdy stát Illinois viděl. Nabrat do sáčku psí lejno, zapálit ho Lukeovi na verandě a pak natočit, jak do toho šlápne.

Pak už to video stačí jen hodit na net a dostat ho mezi lidi. Zničím tím tomu parchantovi život. Moje nejlepší kámoška Emily se konečně začne smát. Zajdeme do baru. Celou historku řekne chlápku, který je ještě víc sexy než Luke. Rozdají si to na parkovišti. Emily se přenese přes to

svoje zlomené srdíčko. A pak už konečně vypadne z mého bytu.

Jednoduché, no ne?

Špatně.

Proč?

Protože v Chicagu je pěkný opruz najít jediného psa.

Když se mi konečně podařilo přiblížit k té obrovské hromadě bobků a zabořila jsem do ní ruku obalenou šesti sáčky (zdarma), majitel psa se mě zeptal, co dělám. Tak jsem mu to řekla.

„Poslyšte, pane, já to hovno fakt potřebuju, jasný?“ Nečekala jsem, že mě bude honit po celém městě, ale to jsem se sekla. A tohle ani náhodou nebyla moje chyba.

Zatracený ovládnutí vzteku.

Štěkání psa se přibližuje. Odvážím se ohlédnout přes rameno. Jsou opravdu blízko, až moc blízko. Na rohu rychle zabořím vlevo a vyběhnu na přečpanou ulici plnou aut. Přímo do obličeje mě praští ledový vítr. Vzduch je tak zatraceně studený, že skoro cítím budoucí zápal plic.

Sotva popadám dech, mrznu, bolí mě nohy, plíce pálí. V tu chvíli se rozhodnu. Trhnutím otevřu zadní dveře černé limuzíny a po hlavě skočím na sedačku. Sotva za sebou stihnu zabouchnout, kolem auta proběhne pes se svým páníčkem. Úlevně vydechnu.

Moje úleva však trvá asi tak dvě vteřiny.

Vlezla jsem někomu do auta.

Kolem je to samá černá kůže a polstrované sedačky. Čistý koberec a černá skla. Zdobená karafa naplněná jantarovou tekutinou. Zatemněná přepážka. *Je za ní řidič?* Jistě že je, jak jinak.

„Slečno Simsová?“ zaburácí hlas v reproduktoru a já okamžitě ztuhnu. „Pan Swagger mě požádal, abych vás zavezl

zpátky k jeho apartmá, jakmile budete mít nakoupeno. Chtěla byste tam odvézt už teď?“

Swagger? *Pan* Swagger?

Oči mi padnou na reproduktor. Pak na dveře. A pak zpátky. „Ano, prosím.“

Proč jsem to sakra řekla? Navíc s tímhle přízvukem? Nejsem Britka. Nebo Australanka. A nejsem si úplně jistá, kterým z těch dvou přízvuků jsem odpověděla. Vždycky se mi pletly...

„Výborně, slečno Simsová. Brzy budeme na místě.“

Auto se zařadí do provozu a já mám na další tři vteřiny panický záchvat.

Co jsem to udělala?

Jsem úplně blbá.

Tady je ale teplo.

Hodilo by se něco tvrdýho k pití.

Do háje s tím.

Sáček s lejnem spadne na podlahu auta a já se v podřepu dopotácím k protější sedačce. Karafa je těžká a špatně se s ní zachází. Sevřu ji mezi nohama a silou zatáhnu za korkový uzávěr. Ten bez sebemenšího varování povolí, moje ruka vystřelí vzhůru a praští mě do obličeje.

„Do hajzlu!“ Odkášlu si. „Do hajzlu!“ zopakuju s přízvukem.

Když si k whisky přičichnu, její silný odér mě zatahá za chloupky v nose. Nejsem si jistá, jestli je to tak dobře nebo ne, ale stejně si trochu naliju. Na jeden prst, nebo jak tomu zazobanci říkají. Uvažuju, jestli přidat led, ale nemám ani tušení, jak se to podává.

Kéž by tu měli pivo.

Ten benzín, jemuž říkají alkohol, mi sežehne celé tělo. Má ale příjemnou kouřovou příchuť, která mi zůstává na jazyku. Nemůžu odolat, dám si další doušek a nakonec

sklenici vypiju. Když je prázdná, je mi dokonalé teplo. A také mi roste sebevědomí, a to navzdory situaci, do které jsem se kvůli vlastnímu hloupému rozhodnutí dostala.

Co nejhoršího by se mohlo stát? Prostě se sevezu. V žádném zákoně není napsané, že se nesmíte schovat do něčeho auta, když venku řádí blizzard. Pokud mě chytí, prostě řeknu, že jsem chudá.

To by nebyla vyložená lež. Jsem chudá.

Což je další důvod, proč jsem se na tuhle výpravu vydala – i když Emily bych to nikdy nepřiznala.

Kromě své destruktivní mise mám ještě jeden plán: doufám, že konečně najdu tu pravou múzu, abych mohla napsat jeden z těch sexy romantických příběhů, do něhož se pouštím už pár měsíců. Takový ten román s hlavním hrdinou, kterého nazývám *Chlap snů*.

Však víte, takový ten šíleně bohatý chlap, který má vlastní firmu a je zatraceně sexy. Žije ve střešním apartmá. V posteli je zvíře. Má obřího ptáka. Je tak trochu idiot, ale postupně zjistíte, že skrývá jedno velké tajemství. Po nějaké době poznáte stíny jeho minulosti a dojde vám, proč se chová tak, jak se chová. Nakonec zjistíte, že i když jste ho ze začátku jen stěží mohly vystát, teď se vám z něj podlamují kolena.

Auto zastaví.

„Slečno Simsová,“ ozve se znovu hlas z reproduktoru. „Chcete, abych vás zavedl ke vchodu?“

„Ne... Ne, to nebude nutné.“

Proč pořád mluvím s tím přízvukem?

„Pokud je vám nepříjemné ukazovat se na recepci...“

„Recepce je v pohodě. Děkuji.“

Dveře se jako na povel otevrou a objeví se v nich ruka v rukavičce. Chopím se jí, popadnu svůj sáček se psím lejnem a vystoupím z auta.

Náhlý poryv větru mi vžene slzy do očí. Muž vedle mě mi stiskne prsty a já na něj vrhnu letmý pohled. Zdvoreile se usměje a povzbudivě přikývne. Vzhlednu. Výš. Výš. A ještě výš, až dohlédnu na vrchol obrovské budovy. Pak se podívám zpátky na něj.

„Jakej byt má proboha recepci?“ řeknu polohlasně, takže má slova odnese vítr. Muž mě zavede do budovy. Těsně za vchodem se zastavím a jen zírám. Zatímco se snažím vstřebat všechny vjemy, sníh a led z mých odrbaných sněhulí se rozpouští a vsakuje do hustého tmavého koberce. Se spadnutou bradou obdivuju okázalou vstupní halu.

Kolem zděného kamenného krbu, jehož komín se táhne až k vysokému stropu, stojí v půlkruhu pohodlná křesla krémové barvy. Oranžové a rudé plameny se vlní a tančí do rytmu tiché klasické hudby, která se line místností. Mám nutkání vrazit své prokřehlé prsty a promrzlý zadek do ohně a pak se na koberci před krbem rozvalit jako kočka.

„Tudy, slečno Simsová.“

Následuju muže napříč místností. Moje boty vydávají na mramorové podlaze skřípavé zvuky a nechávají za sebou loužičky špinavé vody. Rozhlížím se kolem sebe a jen zírám. Všechno je tu zlaté nebo skleněné, doplněné žlutými a šedými tóny. Od váz přes lustry a sochy až po malby celé místo působí daleko okázaleji než cokoli, co kdy maloměstská holka jako já viděla.

„Pokud byste cokoli potřebovala, neváhejte mě zavolat.“ Alfréd – a teď si nedělám prdel, přesně tohle jméno má na visačce – se zastaví před obrovským výtahem. Jeho jednoduchá černočerná barva výrazně kontrastuje s dveřmi ostatních výtahů, které jsou z většiny skleněné a pozlacené. Alfréd přejeđe kartou přes malou černou krabičku a já se mezitím odvážím podívat do jednoho ze zrcadel.

Hnědé kudrnaté vlasy mi trčí na všechny strany jako zlámané větvičky a spadají mi přes ramena až do půlky zad. Bunda, která by v Mississippi stačila do každého počasí, působí v Chicagu jenom jako pláštěnka. A kdysi šik přiléhavé džíny jsou teď úplně promočené a na bocích mi vytvářejí nehezke záhyby. Jsou moje oblíbené, takže je nosím už pěknou dobu, ale teď vypadají, jako by je někdo vytáhl krávě ze zadku.

Dveře výtahu se plynule otevřou a Alfréd pokyne rukou, ať nastoupím. V tu chvíli se proberu.

„Alfréde...,“ řeknu a popadnu ho za paži.

Koutky jeho úst se svésí a oči mírně rozšíří, obočí stáhne.

„Musím se k něčemu přiznat.“

Mírně mě poplácá po ruce, jeho úzkost se hned vypaří a nahradí ji vřelý úsměv. „Víc říkat nemusíte. Víím, co máte na mysli.“

„Vážně?“

„Jistě. A nedělejte si starosti... *slečno Simsová*.“ Nakloní se ke mně a ztiší hlas. „Vaše tajemství je u mě v bezpečí.“ Narovná se a mrkne na mě. „Pan Swagger se vrátí až zítra v poledne. Budete mít celé apartmá jen pro sebe. Užijte si to.“

Je možné, že tenhle chlapík ví, že nejsem slečna Simsová?

Má snad v popisu práce pouštět cizí lidi do bytu svého nadřízeného?

Co je tenhle Alfréd zač?

Nastoupím do výtahu. Dveře se zavřou a já se najednou řítím k vrcholku budovy raketovou rychlostí, takže se musím přidržet zábradlí, abych nespadla.

Nesnáším výtahy. Přejde mi naprosto děsivé být zavřená v kovové krabici, kterou drží vysoko nad zemí jen několik málo lanek a kladek a... *co když vypadne elektrína?*

Přitisknu se čelem ke stěně. Zavřu oči, držím se jako klíš-
tě a broukám si svou oblíbenou písničku, abych neomdlela.
Konečně se ozve známé cinknutí. Vstoupím do malé předsí-
ně se stolkem, na kterém stojí ta největší váza s květinami,
kterou jsem kdy viděla. Za stolkem jsou masivní dřevěné
dveře se zlatou klikou.

Bez řidiče, recepčního nebo chlapa se psem, kteří by mi
dýchali za krk, mám dostatek času na to, abych se zamyslela,
do čeho jsem se to dostala. Pokud tyhle dveře otevřu, můžu
jít do vězení. A i když vím, že mě vězení může čekat i v pří-
padě, že mě Luke Duchanan přistihne na svém pozemku, ani
to by nebylo tak zlé jako nařčení z vniknutí do cizího bytu.

Zavolám Emily.

„Co je?“

Sakra. Ta zní ale přílišně.

„Ahoj, Emi. Jak to zvládáš?“

Párkrát popotáhne a pak v pozadí zaslechnu zvuk, který
vdá notebook, když ho zavřete. „Luke právě na Facebooku
zveřejnil fotku s tou svojí novou šlapkou.“

„Fakt? To je jedno, je to hnuska.“

„Ne, není.“

„Chceš, abych jí spravila ciferník? Pak by z ní byla hnus-
ka.“

Emily si povzdychne a vysmrká se. „Ne. Jsou na rande.
Vypadá to, že náš malý žertík nevyjde. Nejspíš budou pryč
celou noc.“ Při posledním slově se jí zlomí hlas.

„Pořád to můžu udělat zítra.“ Naděje, se kterou se to
snažím říct, ji ani trochu neutěší. Chce, abych naši misi
zrušila. Abych se vrátila domů a mohly jsme spolu pít víno
a jíst čokoládu. Ale já odejít nemůžu. Přemáhá mě zvědavost
a já chci zjistit, co je za těmi dveřmi. Rešerše k mé knize to
vyžadují. A pánbůh jistě také.

Oči mi znovu sklouznou ke zlaté klice. Blýská se jako andělská svatozář.

Takové věci se nedějí jen tak, bez přičinění boha. Třeba je tohle to, co si pro mě připravil. Třeba ten pes byl v tom parku z nějakého konkrétního důvodu. Třeba byl jeho majitel anděl, který mě pronásledoval, abych se dostala tam, kde mám být. A to auto? Nečekalo na žádnou slečnu Simsovou. Čekalo na mě. Alfréd? Třeba je to také anděl. Co když je pan Swagger můj *Chlap snů*?

Teď už to chápu.

Dostalo se mi požehnání shůry.

Celé bych to Emily vysvětlila, ale nepochopila by to. Řekla by mi, že se musím přestat honit za falešnými představami. *Proč jsem jí vůbec volala?* Na to, aby mi jakkoli pomohla, s ní až moc cloumají emoce.

A tak dojdou k rozhodnutí.

„Už budu muset, Emi. Došla jsem na pokoj.“

„Ty máš nějaký pokoj? Kde jsi ho vzala? Proč? Jak?“

Při té smršti otázek jen obrátím oči v sloup.

Emily se vždycky ráda drží plánu. Patří mezi ty lidi, kteří vlastní kalendář. Vlastně je s kalendářem nerozlučná dvojka. Pokud by se chtěl Ježíš zastavit na kafe v ten samý čtvrtek, co má Emily kontrolu u zubaře, bezpochyby by mu řekla, že bude muset počkat. „*Promiň, Ježíši. Ale nemám tě v kalendáři.*“

Já žádný kalendář nemám. Moje plány se mění podle okolností. Třeba právě teď bych měla čekat na přecpaném letišti na cestu domů. Ale osud rozhodl, že mám místo toho zůstat v luxusním apartmá. Okolnosti se změnily v můj prospěch, takže je nehodlám ignorovat a tuhle příležitost promarnit.

„Penelope...“

„Co?“

„Vždyť si pokoj nemůžeš dovolit.“

„Ale jasně že můžu.“

„Jak?“

„Zavolala jsem do banky a navýšila si limit u kreditky,“
zalžu. Pravda by však přinesla přívalovou vlnu otázek, na které se mi nechce odpovídat, což by vedlo k dalším lžím.

„Ale... jak?“

„Nevysvětlitelné není radno zpochybňovat, Emi. Prostě to tak je. Teď jdu k recepci, zavolám ti zítra. Luke Duchanan je vůl.“

Nastane krátká pauza a Emily nakonec vydechne. „Luke Duchanan je vůl.“

Zavěsím.

Položím ruku na kliku.

Rychle v duchu poděkuju, omluvím se za všechny špatné věci, které jsem kdy udělala, a slíbím, že už nebudu tak sprostá, abych dala najevo, že si tohoto daru z nebes nadmíru cením.

Pak otevřu dveře a vejdu dovnitř.

„To mě poser na holý záda.“

2

Jen aby bylo jasno, lhala jsem.

Ale vážně... co bůh čekal?

Právě stojím uprostřed představ milionů čtenářek. Tohle místo je střešní apartmá každého bohatého hrdiny v každém milostném románu. Otevřený prostor. Okna od podlahy až ke stropu s výhledem na centrum Chicaga. Podlaha z tvrdého dřeva. Točité schodiště se skleněným zábradlím. Rádoby umělecká díla, která visí ze stropu a podle mě nebudou ničím jiným než zlatě přestříkanou požární hadicí.

Hodím bundu na zem, skopnu boty a sundám si kalhoty. Jen ve svetru pak pokračuju dál do místnosti. Rukou přejíždím po opěradle bílého koženého gauče, pak se skláním a dotýkám se mahagonového konferenčního stolku před ním. Následně moje ruka opíše tvar zakřiveného skla, které tvoří celou jednu stěnu. Je teplé. Ne studené, jak bych u okna čekala.

A ten výhled.

Panebože, ten výhled.

Čistá černá obloha tvoří dokonalou kulisu zářivým světlem velkoměsta. Různě vysoké mrakodrapy rozzářené všemi barvami duhy se tyčí nad ulicemi posetými menšími světly

projíždějících aut. Až mi z toho jde hlava kolem. Jen pomyslí na to, že bych se ráno probudila a sledovala, jak nad střechami těch gigantů vychází slunce...

Za tohle vězení rozhodně stojí.

Pokud je i zbytek tohohle apartmá tak čarovný jako výhled z něj, možná tu budu muset zůstat, dokud se pan Swagger nevrátí. Pak ho donutím se do mě zamilovat. Nemělo by to trvat dlouho. Jsem skvělá partie.

Sáček se psím lejnem hodím na barovou desku a otevřu obří nerezovou lednici. Je plná věcí, které se dají sehnat jedině v jednom z těch nóbl obchodů s bio potravinami.

Otevřu ji dokořán a vyfotím její obsah. Pak ji zase zavřu a udělám si ještě pár obrázků kuchyně a všeho moderního vybavení. Potom výhled z okna. Následně obývací pokoj. A také dlouhý skleněný jídelní stůl.

„Tak to je síla.“ Pokleknu a vyfotím ho z jiného úhlu. „To je přesně ono. Řekni sýr.“

Vpravo od kuchyně je malá koupelna, která by vážně mohla být trochu vyšperkovanější, ale i tak je dost hezká. Další dveře z obývacího pokoje vedou do pracovny. Rozeznávám vůni koření a náznak eukalyptu. Pan Swagger kouří doutníky.

Zmocní se mě svůdná představa, jak můj *Chlap snů* sedí za stolem a nemá na sobě nic, jen doutník mezi prsty a úsměv na rtech, a polije mě vlna touhy. Mám sto chutí mu právě teď přefíknout židli a otřít se vagínou o zeď, abych si označkovala svoje území.

Klídek, úchylačko.

Oči mi padnou na police, které stojí z každé strany vedle dveří a jsou obtěžkané tlustými knihami. Na druhé straně místnosti stojí stůl z masivního dřeva otočený směrem ke vchodu. Posadím se do velkého koženého křesla a točím

se, dokud se mi nemotá hlava. Ráda bych se podívala i do šuplíků, ale jsou zamčené.

Žádný počítač. Žádné papíry. Žádná pera s monogramem. Vezmu do ruky velký šedý kámen, který leží na rohu stolu a nejspíš slouží k zatížení papírů. Dotknu se lampy, která se hned rozsvítí. Dotknu se jí znovu a světlo zesílí. Až o šest dotyků později začne postupně pohasínat. Musím na tu zatracenou věc sáhnout ještě osmkrát, abych ji vypnula. Jediný další předmět, který na stole leží, je elegantní černý telefon bez kabelů, nade vši pochyby z budoucnosti.

Vyfotím si ho.

V patře je pokoj pro hosty s další hromadou dekoračních blbostí. Rozvalím se na posteli, ve které nejspíš ještě nikdo nespál, a rozházím upravené polštářky. Loktem se při tom bouchnu o světle šedý noční stolek, který ladí se zbytkem nábytku v místnosti. Bolí to jako čert.

Prstem přejedu po měkkém bílém závěsu, který zahaluje stěnu naproti posteli. Za ním objevím další okno s výhledem na centrum města. Je to jiná čtvrť, ale v porovnání s výhledem z obývacího pokoje neméně působivá.

Dojdu zpátky do hlavní místnosti a mímám dveře, které jsou větší než ostatní a opatřené kódovým zámekem. Když nejdou otevřít, frustrovaně vyjeknu.

Ach můj bože...

Tam je jeho mučírna.

Prostě to vím.

Určitě je plná všemožných sadistických nástrojů, dutek a laviček na mrskání. Stěny mají rudou barvu. Samá pouta, kříže a svorky na bradavky, bože můj!

Přejdu k poslednímu pokoji a málem se počůráám. Je to ložnice. Nebo spíš apartmá. To je jedno. Hotové ztělesnění

mého hrdiny. Obrovská postel. Modré, stříbrné a dřevěné tóny. Další okno s úžasným výhledem. Obří křeslo a lenoška, kde *Chlap snů* sedává a čte noviny. Obouvá si boty. Nebo konejší subinu po pořádném výprasku, který jí právě uštědřil.

Vejdu do šatny, lemované smokingy. Nasaju jejich vůni. Šuplíky plné kravat, hodinek, poskládaných ponožek, bílých košil a boxerek. Všeho se postupně dotknu. Boty, ve kterých vidím svůj odraz.

„Rayi Donovane, seznam se s Christianem Grayem.“

Udělám si selfie se všemi těmi cool věcmi v pozadí. Později to hodím na Instagram.

#hádejkdejsem

Se sousedící koupelnou se nemůže nic rovnat. Samozřejmě je tu sprcha, do které by se s přehledem vešlo dvacet lidí. Obří vířivka. Ohříváč ručníků. Dvojitý toaletní stolek. Skříň na prádlo tak velká, že by se v ní dalo přespát. Ale o záchodu nikdy nikdo nemluví.

Nikdy.

A jeho záchod?

To je záchod pro krále.

Nejenže je přesně tak akorát vysoký, ale je umístěný v malém výklenku s dveřmi, které poskytují dostatečné soukromí. Vedle něj je stojan na časopisy a iPad. Nejluxusnější držák na toaleták, jaký jsem kdy viděla. A když zavřete dveře, je na nich televize.

Televize.

Zatracená telka.

Na záchodě.

Na zatraceným záchodě.

Následující dvě hodiny svého života strávím v koupelně. Nejdřív na tom skvělém záchodě, kterému nechybí speciální

splachování. A pak ve sprše. Nakonec se na dlouho naložím do horké vířivky.

Sem tam na mě dolehne tíha reality, začnu být nervózní a hlavu mi zaplaví hloupé otázky.

Co když přijde skutečná slečna Simsová?

Co když se pan Swagger vrátí domů dřív?

Po každé tíživé otázce se vždycky objeví něco, co mě rozptýlí. Jako třeba to tlačítko na okraji vany, které když stisknete, rozsvítí se dotykový displej, jímž jde ovládat teplota vody, osvětlení, hudba a intenzita trysek.

Sladká instrumentální hudba a příjemný proud mě uko-lébají, až téměř usnu. Na prstech mám pořádné varhánky. Pak vylezu a pustím si něco od Maroon 5. Vytáhnu z ohří-vače osušku. Málem umřu na úžeh. Lehnu si na podlahu v chodbě, abych se zchladila, protože dlaždičková podla-ha v koupelně je vyhřívána. A pak se ještě nahá odšourám k šatně a vezmu si na sebe jednu z mnoha bílých košil, které jsou vyrobené z dvousetprocentní bavlny a při jejich nošení máte pocit, jako byste byli obalení vatou.

V hlavě mi hraje Sugar.

Skočím na postel, jako by to byla trampolína. Ležím na zádech a dívám se vzhůru. Uvažuju, jestli by něco takového udělala slečna Simsová. Očividně tady nežije. Nebo pokud ano, rozhodně se tu neobléká. Jestli tedy nemá šatnu v té zamčené místnosti. Co když se vrátí?

Nemysli na to.

Domů se rozhodně nevrátí.

Takhle to bůh chce.

Určitě jí nedovolí, aby se vrátila.

Ale co když pan Swagger není ten pan Swagger, kterému chci porodit kupu dětí? Třeba je mu devadesát. Nebo je to totální blázen. A smrdí po kuličkách proti molům – o tom

ale dost pochybuju vzhledem k tomu, že jeho oblečení voní tak báječně čistě a jen s náznakem kolínské, kterou neseženete ani u Macy's.

Není to dědek.

Nemůže být.

Pamatuj...

Takhle to bůh chce.

Já bohu věřím. Opravdu. Ale stejně proslídím celé apartmá ve snaze najít fotku pana Swaggera. Jen pro jistotu. Po pečlivém prohledání každého šuplíku a každé místnosti (kromě té zamčené) se vracím s prázdnýma rukama.

V pracovně sednu k telefonu a stisknu tlačítko s nápisem RECEPCE. Po druhém zazvonění mi to zvedne Alfréd.

„Jak posloužím, slečno Simsová?“

„Máme tady restauračku, co by měla otevřeno?“

„Ne, slečno. V budově restauraci nemáme. Mohu vás však odkázat na některou z okolních...“

„Moc se necítím na to, abych někam chodila. A zdá se, že jediný podniky, který jsou v týhle části města otevřený, jsou fakt drahý...“ *Jaký střešní byt s recepcí zároveň nemá vlastní restauraci?*

Přehodím si vlasy přes rameno. *Tohle místo je tak levný!*

„Bez obav, slečno Simsová. Mohu vás ujistit, že v tomto městě není restaurace, ze které bych vám nemohl objednat jídlo. Cokoli budete chtít.“

Páni! Pan Swagger má konexe. Což znamená, že já jako jeho host je mám také.

„Jestli mohu, doporučil bych Alineu. Přípravují nejlepší lososové terrine v celém Chicagu.“

Co je ksakru terrine?

„Ehm... to už jsem měla k obědu. Znáte nějaký dobrý pizzerky?“

„Zajisté, slečno Simsová.“ Z jeho hlasu rozpoznám úsměv. „Řekněte mi, jakou pizzu máte ráda, a já vám doporučím tu nejlepší pizzerii.“

„Jo, to je snadný, mám ráda obyčejnou s hromadou sýra. A hromadou salámu. A limču.“

„Výtečně, slečno Simsová. Ihned vám ji objednáme a zazvoním, než vám ji přinesu nahoru.“

Zavěším, otočím se na židli, odklopýtám do obýváku a zachumlám se na gauči do huňaté deky, která je přehozená přes lenošku. Scary Movie mi přijde jako ideální volba. Ale ani za nic nemůžu přijít na to, jak se ta zatracená televize zapíná. Když mi Alfréd přináší pizzu, ještě pořád zápasím s ovládáním.

Udělá to za mě, ukáže mi, jak ztlumit světla, a dokonce nabídne, že mi z kuchyně donese sklenici, abych si mohla nalít limonádu. Ještě než odejde, připomene mi, že mu mám zavolat, kdybych cokoli potřebovala.

Ten Alfréd... takovej fajn chlapík.

Pokud se někdy rozhodnu napsat příběh s tematikou ageplay a s takovým tím sexy starším chlápkem, co hraje „taťku“ nějaké dvacítky, jeho použiju jako inspiraci.

Zhruba za hodinu mi dojde, že nebyl nejlepší nápad dívat se na Scary Movie v apartmá, které má okna od podlahy po strop – bez žaluzií a závěsů.

Každých pár minut se ohlédnou přes rameno a málem začnu vyšilovat, protože mě v okně sleduje ta strašidelná mrcha z filmu. Pak si uvědomím, že je to jenom můj vlastní odraz – vůbec ne nějaká groteskní ženská, které by prospěla sprcha a pěkná dávka suchého šamponu.

Znovu se pohodlně usadím na gauč, který vypadá jako něco ze seriálu Star Trek: Enterprise, ale je kupodivu celkem pohodlný. Vyhodím si nohu přes opěradlo a deku si

vytáhnu až k bradě, připravená přetáhnout si ji přes oči ve chvíli, kdy ve filmu zase něco vyskočí.

Jsem dokonale připravená na pořádnou dávku strachu. Ale nejsem ani trochu připravená na hlas, který najednou zaslechnu za dveřmi. Ani na tiché cvaknutí zámku.

Znáte ten moment, kdy vás ovládne čirá hrůza? Když vám srdce vyskočí až do krku a v uších slyšíte tiché pískání způsobené tím, že se ze všech sil snažíte přijít na to, jaký zvuk vás právě tak vyděsil?

Tak přesně tam teď jsem.

„Co to sakra...“

Nemůžu být víc vyděšená, než jak se teď cítím. Možná proto se můj mozek přepnul do režimu přežití a snaží se soustředit na cokoli jiného než strach – jako třeba ten hluboký tenor, který se rozléhá místností a rezonuje kolem mě. Pak se rozsvítí světlo a dočasně mě oslepí, a jakmile párkrát zamrkám, abych se dostala ze šoku, můj mozek začne konečně zpracovávat, komu ten hlas patří.

A u všech svatých na nebesích.

Je to on.

Chlap snů.

3

Mohla bych vám říct, že jenom z pohledu na něj mi začínají tvrdnout bradavky.

Stehna se mi svírají.

Srdce uhání jako o život.

Vlhnu.

Ale nic z toho říkat nemusím. Protože když tohohle chlapa uvidíte, tak to všechno zažijete samy.

V hlavě mi hraje nějaká nástupní znělka. Možná něco od The Weekend. Nebo úvodní soundtrack z Čelistí.

Měří dobrý metr devadesát, váží tak kolem stovky, na sobě má značkový oblek (určitě Armani) a svým pohledem by mě už dávno zabil, kdyby to bylo možné. Představuji vám...

Sakra.

„Vy jste pan Swagger?“

Dá si ruce v bok. „Ano. Jsem Jake Swagger. Kdo jste vy? A co sakra děláte u mě doma?“

„Vteřinku,“ zvednu prst a pohodlně se opřu. Sotva popadám dech.

Jake... Jake Swagger.

Víc sexy už to snad ani být nemůže.

„Cože?“

Propáníčka, on je sexy, i když je zrovna zmatený.

„Jenom potřebuju chvíličku, abych to zpracovala. Jako spisovatelka. Tomu byste nerozuměl.“

Jeho nevěřícínosti nevěnuju nejmenší pozornost, stejně jako jeho hněvu. Naprosto ignoruju zdravý rozum. Jak bych se jím v takové chvíli mohla zabývat?

Stojí přede mnou muž s neupravenými havraními vlasy. Však víte, takové ty vlasy, které vypadají dobře, když si je pročísne rukou. Takové, které sevřete v pěsti, když se vám přisaje na vagínu.

Jeho čelist má přesně ty mužné rysy, k jejichž popisu autoři používají slova jako ostrá, silná, pokrytá jednodenním strništěm a podobně.

Rty jako by ukradl Tomovi Hardymu.

Nos, který nejde tak docela definovat, protože jak byste asi tak chtěly popsat sexy nos?

A jeho oči? Modré jako moře. Možná. Z místa, kde sedím, je moc dobře nevidím. Jsou přimhouřené zvědavostí? Touhou? Nejspíš zlostí...

Můj pohled sjíždí níž. Přes malý dólíček uprostřed jeho brady. Přes ohryzek, který se mírně zhoupne, když polkne. Níž k malé části hrudi, která je vidět nad rozepnutým límcem bílé košile.

Paže mu obepíná černé sako. Sjíždím pohledem dolů po rukávech až k zápěstím. *No nekecej, on má na manžetách knoflíčky.* Pokračuju k opasku. Plochému, pevnému břichu nad ním. Obrysu obřího penisu pod ním.

Dlouhé nohy.

Silná stehna.

Naleštěné boty.

Obrázek jste si už asi vytvořily. Ale pokud ne, Jake Swager je dvěma slovy *zatraceně sexy*.

A zatraceně vytočený.

„Kdo do hajzlu jste?!“

Zatřepu hlavou, abych zarazila proud myšlenek, a vyškrábu se na nohy. Krabice s napůl snědenou pizzou mi sklouzne z klína na podlahu. Přistane přímo vedle mé hromádky špinavých kapesníků a dvoulitrové lahve limonády.

Stojím před ním a z tichého hněvu, který z něj vyzařuje, mi přejede mráz po zádech. Chci zase zmizet zpátky do svého spisovatelského mozku. Utéct od reality a vybudovat si perfektní fiktivní svět, ve kterém je on můj *Chlap snů* a já jsem jeho hrdinka. Před jeho pichlavým pohledem však není úniku.

Protože na sobě nemám nic než jeho košili, má dokonalý výhled na moje nohy. Klíční kosti. Část dekoltu. A Jake Swagger mé tělo nepřejede letným pohledem. Místo toho hladově hltá každičkou část, která je jeho očím vystavená. Možná je naštvaný, ale nade vši pochybnost je to právě teď také muž, kterému se líbí, co má před očima.

A tak to má být.

V posilovně jsem se málem sedřela z kůže. Už je na čase, aby si toho konečně někdo všiml. A kdo jiný by to měl být než můj *Chlap snů*?

Jeho pozornost se přesune na můj obličej. „My se známe?“ Snaží se mě zařadit. Třeba mě předtím někde viděl. *Pro to existuje jenom jedno rozumné vysvětlení...*

„Nejspíš mě znáte díky Navždy tvoje. To je knížka, kterou jsem kdysi napsala. Jsem celkem slavná spisovatelka. Jako že už nějakou dobu jsem nic nevydala, ale pořád mám haldu fanoušků a na Instagramu mě sleduje spousta lidí. V roce 2014 jsem nahrála jeden podcast.“

„Ne. Neznám vás. Je tohle moje košile?“

Sklopím pohled a zamračím se na mastný flek od pizzy, který se na ní nějak udělal. Olíznu si prst a začnu skvrnu čistit. *Zatracený Scary Movie... Příklad si radši vezmu bryndák.*

Zatímco se usilovně snažím dát košili do původního stavu, *Chlap snů* beze slova vyjde po schodech nahoru a zmizí mi z dohledu.

Oči mi padnou na dokořán otevřené vchodové dveře. Teď by byla skvělá příležitost zdrhnout. Ale vážně bych si k němu potřebovala přičichnout a zjistit, jestli jeho vůni dokážu pojmenovat. Nezašla jsem tak daleko pro nic za nic. Teď to nemůžu vzdát. Navíc pokud je to skutečně *Chlap snů*, bude mě litovat, a než stačí zjistit, co všechno jsem udělala, bláznivě se do sebe zamilujeme.

Když se vrací dolů, zrovna skládám deku a přehazuju ji přes opěradlo gauče.

„Vy jste mi prolezla celý byt?“

„Já?“ zahihňám se a chrochtanu – tohle dělám vždycky, když potřebuju koupit trochu času, abych vymyslela nějakou odpověď. „Ehm. Ne.“ Začnu si na prsty navíjet lem trička a vyhýbám se jeho pohledu. „Vlastně. Ne tak docela. Poslyšte...,“ nakloním hlavu na stranu a podívám se mu do očí. „Co je za těma zamčenýma dveřma? Jste dominantní?“

Nahlas to neřekne, ale když se narovná a celý napruží, ruce mu spadnou podél těla... Najednou to prostě vím.

A podlomí se mi kolena.

„Jak jste se sem dostala?“ Neptá se mě. Oznamuje mi to způsobem, ze kterého je jasné, že mě uškrtí, pokud mu neodpovím.

„No, začalo to tak nějak tím, že jsem nasedla do špatného auta.“

„To si snad dělají prdel!“

Vybuchne a popadne telefon. Já jen tiše stojím. Křičí na někoho, ať se ihned dostaví nahoru, pak zavěsí a vytočí další číslo. Musel se dovolat do hlasové schránky, protože jen řekne, ať mu daný člověk zavolá zpátky.

Strčí mobil do kapsy a oči mu padnou na sáček.

Právě ten, který jsem nechala ležet na barové desce.

Zvedá ho.

„To bych radši...“

Vrhne po mně pohled, kterým jednoznačně říká, ať zmlknu. Myslím, že jeho oči jsou spíš tmavě šedé. Nebo zelené. Měla bych jít blíž. Nebo si radši držet odstup vzhledem k tomu, co právě drží v ruce.

Zvedá sáček až k obličejí.

Čichá k němu.

„To je...“

„Psí lejno.“

Upustí sáček, jako by to byl nějaký jed. Trochu se sebere, odkašle si a otře si ruce do utěrky, kterou vytáhl ze šuplíku. „Existuje nějaké odůvodnění pro to, že jste mi na barovou desku položila sáček se psím lejnem? Na tomhle místě totiž obvykle jím.“

„Páni!“ vydechnu a ohromeně zavrtím hlavou. „Máte vážně příjemný hlas. Tak vyrovnaný a hluboký. Měl byste být vypravěčem.“

„Proč mi doprdele dáváte na bar hovna? Vám snad hráblo!“ *Tolik k vyrovnanému hlasu...*

„Chlape,“ zvednu ruce v obranném gestu. „Klid, je to jenom od psa. Nemusíte se hned chovat jako kretén. Někteří by přesně kvůli tomuhle pokladu byli schopní běžet venku v uragánu.“

Vypadá to, že znovu vybuchne.

Víte, jak v těch romantických knížkách hrdinka vždycky tak nějak ví, že by jí hlavní hrdina nikdy neublížil? Že to z něj prostě vycítí nebo tak? Tak přesně to v něm teď hledám. A nejsem si tak docela jistá, že to cítím.

Dveře se otevřou a oba se otočíme. Nově příchozím je muž ve středních letech, obleku a čapce, kterou nosí řidiči limuzín.

„Chtěl jste se mnou mluvit, pane Swaggere?“

Pan Swagger. To jméno k němu vážně sedí.

Ukáže na mě dlouhým (a nejspíš i šikovním) prstem s dokonalou manikúrou. „Rossi, kdo to sakra je?“

Ross se podívá na mě a pak zpátky na pana Swaggera. „Slečna Simsová, pane?“

„To si vážně myslíte, že tahle *přidrzlá vidlačka* je slečna Simsová? Nevypadá jako slečna Simsová. Ani nezní jako slečna Simsová.“

Nejspíš bych se při jeho slovech urazila – právě mě nazval *přidrzlou vidlačkou* –, ale přijde mi to až příliš vtipný. Navíc mám nutkání se Rosse zastat. Přece jen je to ten milý řidič.

„Neviděl mě. A mluvila jsem s přízvukem.“ Oba se na mě podívají. „No, není to sranda? Šance, že by právě tenhle přízvuk byl *její* přízvuk, je šíleně nízká. Ani mi to moc nejde. Sakra, ani nevím, jestli to byl australskej, nebo britskej přízvuk... A kdo je vlastně slečna Simsová? To jí fakt říkáte *slečna Simsová*? To jako nemá jiný jméno?“

Když do místnosti vejde Alfréd, všichni na mě civí, jako by mi strašilo ve věži.

„Pane Swaggere, ujišťuji vás, že je to jen jedno velké nedorozumění.“ Alfréd mě probodne pohledem. Zklamání, které v jeho očích vyčtu, ve mně probudí pocit viny – vůbec poprvé od chvíle, co jsem sem přijela. „Nikdy jsem slečnu Simsovou neviděl.“ *Co to má sakra znamenat? To vůbec nikdo*

nemá tucha, jak ta ženská vypadá? „Když auto přijelo, předpokládal jsem, že ta slečna uvnitř je ona. A snažila se...“

„Snažila jsem se z něj vyloudit klíče, ale nedal mi je,“ skočím mu do řeči. Pokud jsou moje domněnky o Jakeovi správné a skutečně je *Chlap snů*, pak je to přesně ten typ parchanta, který by neváhal Alfréda vyhodit. Samozřejmě by ho pak vzal zpátky, až by zjistil, že se spletl a Alfréd jen dělal svoji práci. Ale já bych vážně nerada, aby byl ten dobřák bez práce, než přijde Jake k rozumu.

„Zmizte mi z očí. Oba dva.“

Muži mě obdaří chladnými pohledy. Jako by byli naštvaní. Na mě. A to jsem jim právě zachránila zadek.

Měla bych také odejít. Ale potřebuju ten sáček se psím lejnem, který Jakeovi leží u nohou. Pohnu se a chystám se ho sebrat, ale Jake zvedne prst a zarazí mě.

„Vy ne. Neodejete, dokud nezjistím, co přesně se stalo.“

„Dobře, ale nejdřív musíte přestat mluvit tímhle tónem. Je to fakt...“

„Mluvte!“ vyštěkne.

Při jeho tónu sebou uvnitř šklubnu. „Fajn, dobře... Moje nej kámoška tady byla v létě na stáži. Potkala se s jedním chlápkiem, celý léto spolu randili, a když jí ta stáž končila, přestěhovala se zpátky domů a museli spolu být jenom na dálku. A určitě oba víme, že to nikdy nemůže fungovat.“ Udělám pauzu, aby mohl přikývnout nebo tak, ale nereaguje. Odkášlu si. „Takže za ním pak přijela a zjistila, že ji podvádí s jednou buchtou, kterou tady v Chicagu celou dobu měl – i v době, kdy spolu ještě chodili. A protože jsem super kámoška, přišla jsem, abych pomstila její raněný city.“

Ukážu na sáček na zemi.

„Ukradla jsem tohle psí lejno, abych ho tomu chlápko-
vi mohla zapálit na verandě. On má totiž takovou divnou

fobii z... To je jedno. Prostě mě majitel toho psa trochu honil po městě. Když jsem na rohu uviděla stát auto, který na někoho čekalo, tak jsem prostě skočila dovnitř, abych se schovala. Chtěla jsem hned vystoupit, ale najednou se ozval Ross a ptal se po té záhadný slečně Simsový, kterou nikdy nikdo neviděl. Tak jsem to sehrála, aby mě odvezl, protože jsem hlavně chtěla být co nejdál od toho pomatného chlapa a jeho psa. Když jsem se dostala sem, chtěla jsem odejít. Ale píšu knihu o pracháči, co je ředitelem společnosti a bydlí v úplně stejném bytě. Umírám touhou konečně najít tu pravou múzu a... Jenom se *podívejte!* Viděl jste ta okna?“

Ukážu na prosklenou stěnu a Jake Swagger mě jen pozoruje *tím* pohledem – však víte, jaký myslím.

„Ehm, takže viděl. Ale i tak, nemůžete přece holku vinit, když tady chce zůstat, no ne? Obzvlášť když vezmu v potaz to, že jsem měla v plánu být už dávno pryč, až se vrátíte, což mělo být až zítra v poledne. Ale vy jste se vrátil dřív. Takže mám pocit, že pokud je tohle všechno něčí vina, pak nejspíš vaše, pane Swaggere.“

Jen na mě zírá. Myslím, že vypadá ohromeně, ale na čtení v emocích mě neužije. Zatíná čelist. Krk má celý rudý. Nad pravým okem mu vystupuje žilka.

Dobře. Možná to není tak docela překvapení. Možná je to vztek.

„Vypadněte.“

Zvláštní. Jak dokáže udržet tak klidný hlas, když se doslova třese hněvem?

Nebo touhou.

Ne. Bude to hněv.

„Víte, klidně bych tu zůstala na večeri,“ nabídnu, i když jsou asi tři ráno.

Jeho tělo ztuhne. Zírá na mě, jako bych spadla z višně. Což se nestalo. Jen se snažím využít šance. Když už o tom mluvím, povedlo se mi dostat se k němu o pár kroků blíž v naději, že rozeznám barvu jeho očí. Jsem od něj sotva na dva kroky a vidím, že jsou šedomodrozelené.

„Můžete být ráda, že na vás nevolám policii.“

Zatímco tiše poslouchám jeho tirádu, zhluboka dýchám ve snaze zachytit jeho vůni. V knihách to vypadá tak jednoduše. Lžou. Ze dvou kroků necítím vůbec nic.

Přikročím ještě blíž. On přede mnou couvne.

„Co to děláte?“

„Ráda bych vám to řekla, ale moc se mi nechce. Určitě byste začal vyšilovat. Ale dělám to jen proto, že jste *Chlap snů*.“

„Co to má ksakru znamenat?“

„Prostě *Chlap snů*,“ řeknu a ukážu na něj. Je nádherný. Přesně jak se píše v knížkách. A také zatraceně hrozivý. Dokonce má i ty správné vlasy. Postoj. Výšku. Šířku ramen. Je vážně dokonalý. Jako by právě vyskočil z jedné z těch...

„Vypadněte z mého bytu. A dejte si pozor, abych ten váš ksicht už nikdy neviděl.“

Ucuknu před jeho rozlíceným hlasem a rychle přikývnu. „Jasná páka. A co objetí na rozloučenou?“ *Tutová možnost, jak si k němu čichnout...* Jen v zájmu rešerší. Poslední šance.

S otevřenou náručí udělám další krok vpřed. On o další krok couvne.

„Vypadněte z mého bytu, sakra!“ *Tak vznětlivý!*

„Šmarja, no jo.“ *Taky pěkně vzrušující. Ach jo. Proč se mi vždycky líbí ti nedostupní?*

„A to své lejno si vezměte s sebou!“

„To se nebojte,“ vrhnu po něm opravdu ošklivý pohled a popadnu sáček.

Odcházím. Bosá. Polonahá. Nadržená...

Moje už tak stažené obočí se stáhne ještě víc. S očima doširoka otevřenýma a roztřeseným dolním rtem mu věnuju svůj nejlepší ubohý pohled. „Pane Swaggere?“ *Páni! Dokonce se mi třese hlas. Jsem fakt dobrá...* „Vadilo by, kdybych popužila vaši sušičku? Mám džíny úplně durch a...“

Vydá se mým směrem. *Chce mě snad zabít?* Kvůli jednomu přičichnutí svůj život nehodlám riskovat, takže přeskočím gauč a sprintuju ke dveřím – cestou v rychlosti popadnu svoje oblečení.

Na chvíli zvažuju, že budu předstírat pád, abych zjistila, jestli se mi pokusí pomoci. Tyhle myšlenky mě ale rychle přejdou, jakmile se dostane na dosah.

„Počkat! Můj mobil!“ vyjeknu, než stačí zavřít dveře. Popadne můj telefon ze stolu a hodí mi ho jak psovi kost. Rychle sevřu všechny své věci pod jednou paží a udělám výpad, abych mobil chytila. A chytím, protože jsem ninja, ale stejně mě to naštve.

„Vy jste fakt kretén!“

Už se ani nepokusí navázat oční kontakt, začne projíždět vlastní telefon a zabouchne mi před nosem. Hodím na dveře svoje boty a zmocní se mě pocit uspokojení, když vidím, že na nich zůstalo uschlé bláto.

Zatímco se snažím nasoukat do mokrých džínů, pokukuju po dveřích. Oblékání by mi nemělo trvat déle než pár vteřin, ale schválně to protahuju. Jedna moje část doufá, že znovu otevře a bude se po mně shánět. I kdyby to dělal jen proto, aby mě mohl ještě víc seřvat, vidět jeho obličej by mi vůbec nevadilo – aspoň ještě jednou, než odejdu. Třeba by se mi dokonce povedlo ho vyfotit.

Dveře se však neotvírají. Plná zklamání (avšak nikoli překvapená) nastoupím do výtahu a vtisknu se do kouta.

Snažím se ze všech sil nepřemýšlet nad tím, co by se stalo, kdyby v téhle krabici najednou přestaly fungovat brzdy, a místo toho myslím na to, jaké mám štěstí.

Nezavolal na mě policii.

Nechal mě jen tak odejít.

Co bych udělala já, kdybych přišla domů a někdo mi slídlil po bytě? Začala bych vyšilovat. Samozřejmě až na případ, kdyby můj narušitel vypadal jako Jake Swagger. V takovém případě bych ho přinutila k sexu výměnou za to, že nezavolám poldy.

Jen co vylezu z jámy lvové, čeká na mě stále vytočený Alfréd. Ušklíbne se a já se musím kousnout do jazyka, abych mu neřekla, jak nehezky při tom vypadá.

„Pan Swagger žádá, abyste okamžitě opustila budovu. Nesmíte tu ani čekat na taxi, takže nařídil Rossovi, ať vás odveze k vašemu hotelu.“

Z Alfrédova našťavaného tónu je mi nanic. Mohla jsem ho stát práci. A moje jednání pro něj pořád může mít následky.

„Omlouvám se, Alfréde. Opravdu. Nechtěla jsem nikoho dostat do potíží.“

Jeho tvrdé rysy trochu povolí. Ne moc, ale aspoň něco. Rázně přikývne a otočí se na patě. Následuju ho do vstupní haly. Za sklem, které tvoří celou přední stěnu budovy, je všechno pod bílou pokrývkou. Venku stále hustě sněží.

Takže takhle vypadá blizzard.

Nějaká slabší žena by se mohla v mé situaci rozbřečet.

Ale já nebrečím.

Nikdy.

Jsem skleslá? Cítím se trochu poraženě?

Ano.

Ale bylo by zapotřebí daleko větší hromady sněhu a daleko víc sexy blbce, abych se rozbřečela.